

ERIC WILLEMAERS (FOS)

‘Een nieuwe dynamiek voor de solidariteitsbeweging’

Eric Willemaers werkt sinds een jaar voor het Fonds voor Ontwikkelingssamenwerking (FOS). « Vorig jaar in juni was ik de eerste keer in de bezette Palestijnse gebieden. Op dat ogenblik onderhandelden de Israëlische en Palestijnse leiders in Camp David. De spanning was toen

het volgende slachtoffer? Tegelijk merk ik ook dat, ondanks de enorm brutale repressie van de Israëlische militairen, de Palestijnen steeds radicaler worden, steeds strijdvaardiger. Dat viel me op in de gesprekken met onze twee partnerorganisaties, het Democracy and Workers

Rights Center (dat de rechten van de Palestijnse arbeiders verdedigt) en de Palestinian Working Women Society for Development (een seculiere organisatie voor de verdediging van de werkende vrouwen).

Het valt me telkens ook weer op hoe onze media dat sociaal-economisch onrecht dat de Palestijnen wordt aangedaan totaal onderbelichten. De actie ‘Een Vliegtuig voor Gaza’ was daarom een zeer goed initiatief. Het was een humanitaire hulpactie, gekoppeld aan een duidelijk politiek statement. Aan Vlaamse kant heeft deze actie wellicht te weinig aandacht gekregen. Dat is voornamelijk te verklaren omdat 11.11.11 niet direct bij deze actie was betrokken. Inmiddels is 11.11.11, wel nadrukkelijk aanwezig bij het Actieplatform Palestina van de NGO’s en dat is een zeer goede zaak. De meeste organisaties die bij dit actieplatform zijn aangesloten zijn er zich van bewust dat – ondanks de grote directe nood van de Palestijnen – er vooral een werk van lange adem wacht. Een campagne zoals we die destijds tegen het apartheidsregime hebben gevoerd. Onze publieke opinie blijft slecht geïnformeerd over de Palestijnse kwestie.

De NGO’s zullen dus verder een volgehouden informatiecampagne moeten blijven voeren. Tegelijk moeten we ons naar een zeer breed publiek richten en moeten we onze inspanningen verderzetten om onze beleidsmakers achter de veren te zitten en ook ons bedrijfsleven met een kritisch oog te volgen. »

Eric Willemaers : “De angst zit diep bij de Palestijnen...”

Foto : Tineke D'haese

al te snijden. Maar er was geen gewelduitbarsting zoals vandaag. De publieke opinie bij ons kan zich nauwelijks een beeld vormen van het dagelijks lijden van de Palestijnse bevolking. Op persoonlijk vlak, als er in een familie weer eens een dodelijk slachtoffer valt. Maar ook op sociaal en economisch vlak is de ellende ondraaglijk geworden : de Palestijnen kunnen zich niet vrij van de ene stad naar de andere begeven, hun huizen worden vernield, hun velden. De angst zit er diep in : wie wordt

Palestina

FERDY WILLEMS (VOLKSUNIE)

‘Geen wapenaankopen in Israël meer...’

“Tot nog toe had ik nooit de kans gehad om naar de Strook van Gaza te gaan. Ik ben vroeger wel in Jeruzalem en op de Westelijke Jordaanoever geweest. Gaza is hallucinant, huiveringwekkend. Onze delegatie werd in Gaza zelfs beschoten door de Israëli's. Ik ben onlangs met minister van Buitenlandse Zaken, Louis Michel, naar dezelfde plaats teruggegaan. De Palestijnse gebouwen die er toen stonden waren inmiddels weggedynamiteerd. Voor mij is dat het moeilijkst te aanvaarden : de onvoorstelbare arrogantie van de Israëli's. Zij kunnen zich werkelijk alles veroorloven. Ze spotten met het internationaal recht, trekken zich niets aan van de mensenrechten. Ze wurgen de Palestijnse economie. Je moet het je zo voorstellen : stel dat bij ons in Vlaanderen – of in Wallonië – in elke stad een wijk of een deel van een straat bezet is door een vreemd leger. Stel je even voor dat de Vlaamse leeuw triomfantelijk op de Luikse Place Saint-Lambert of op de Naamse citadel zou wapperen. Netjes omgeven door zandzakken en prikkeldraad. Of omgekeerd, de Waalse haan in Dendermonde of Gent. De Palestijnen worden voortdurend vernederd. Onaanvaardbaar is dat. Ik heb ook kritiek op de Palestijnse leiders : het feit dat ze de doodstraf toepassen. Ook zij schenden de mensenrechten. Ze hebben onlangs gevangenen van gemeen recht zonder meer vrijgelaten en ook mensen die echt bij onaanvaardbare terreurdaden waren betrokken. Ook de Palestijnse autoriteiten nemen het niet

zo nauw met de mensenrechten. Maar die kritiek weegt absoluut niet op tegen het onrecht dat de Israëli's de Palestijnen aandoen. Na mijn bezoek aan Gaza ben ik vast van plan mijn politiek werk voor de Palestijnse zaak nog met meer energie verder te zetten. Ik heb al tientallen keren gepoogd te interpellieren in het parlement. Kamervoorzitter De Croo belet me dat telkens opnieuw. Ik zou de regering ondermeer willen interpellieren over de verkoop in ons land van Israëlische producten, die in de bezette Palestijnse gebieden worden vervaardigd. Dat is volkomen illegaal. Israël omzeilt hiermee de door Europa opgelegde invoerrechten. Ik had graag ook eens eindelijk uitleg van onze premier en onze minister van Defensie, André Flahaut over de Belgische wapenaanko-

pen in Israël. België heeft zopas voor 2,7 miljard onbemande vliegtuigen aangekocht in Israël. Vergelijk dat met de som van 27 miljoen die de regering in de operatie ‘Een Vliegtuig voor Gaza’ heeft gestopt en je zal het cynisme en de hypocrisie meteen merken. Degenen die de slachtoffers maken strijken een contract van 2,7 miljard op, de slachtoffers krijgen voor 27 miljoen dekens en medicijnen toegestopt... In het begin stond ik in het parlement hiermee alleen. Vandaag steunen Agalev en de SP me. En er komt een nieuw dossier aan. De NAVO-legers moeten binnenkort nieuwe anti-tankwapens aankopen. En ze hebben de keuze tussen Amerikaanse en Israëlische wapens. Ook nu weer wordt er gezegd dat het Israëlische wapentuig veel beter is. In Nederland heeft het parlement hierover al gedebatteerd. Turkije zou bereid

Ferdie Willems : “De Palestijnen worden voortdurend vernederd. Ik vind dat onaanvaardbaar.”

Foto : Tineke D'haese

zijn Israëlische anti-tankwapens aan te kopen. Ik wil hierover uitleg van de regering, want dit is moreel onaanvaardbaar. Ik heb net een wetsvoorstel ingediend om de wapenwet van 1991 aan te passen. Volgens die wet is wapenverkoop aan landen in oorlog of met een slechte mensenrechtenreputatie strikt verboden. Ik wil dat ook uitbreiden tot wapenaankopen. En hiervoor groeit de steun van de parlementairen : CVP, PSC, Agalev en SP zijn bereid om mijn wetsvoorstel te steunen. Dan kunnen we krachtig optreden tegen de Belgische wapenaankopen in Israël.”

Palestina

MARIE-JOSE LALOY (PARTI SOCIALISTE)

‘Een volk dat bezet wordt, verzet zich...’

“Voor mij ligt het belang van deze actie in de combinatie humanitair-politiek. In de dramatische omstandigheden zoals vandaag in het Midden-Oosten moeten we inderdaad aandacht hebben voor beide aspecten. De Belgische regering heeft een belangrijke bijdrage geleverd, al was het maar om het vliegtuig te betalen en vol te laden. Onze overheid heeft ook haar verantwoordelijkheid opgenomen om de goederen, die aan de grens tussen Egypte en Palestina werden opgehouden te deblokken. De Belgische autoriteiten hebben echt een standpunt ingenomen, niet alleen over de humanitaire actie, maar eveneens over de conflictsituatie in het gebied zelf.

Bir Zeit was, functioneerde deze instelling nog betrekkelijk goed. Je kon er tenminste nog veel Palestijnse studenten ontmoeten. Vandaag zijn er nog nauwelijks. Zij hebben de middelen niet meer om te studeren. Ze kunnen niet eens hun universiteit bereiken.

Mij leek het dat dit volk aan het einde van zijn krachten is. Alleen de politieke verantwoordelijken lijken er nog in te geloven. Maar zelfs de Palestijnse parlementsleden, met wie we gesproken hebben, vertellen ons dat ze niet eens meer kunnen vergaderen. Bij mijn weten is Israël nochtans een democratische staat. De Palestijnse verkozenen kunnen niet meer

bijeenkomen, omdat ze van alle kanten van het land moeten komen en opgehouden worden aan de controleposten van het leger, gefouilleerd worden, telkens ze van een zone naar de andere gaan.

Met de socialistische parlementsfractie proberen wij, met de beschikbare middelen, toch een en ander in beweging te krijgen: resoluties goedkeuren, de regering onder druk zetten. Wij verwachten veel van het Belgische voorzitterschap van de Europese Unie, ook al weten we dat België uiteindelijk weinig gewicht heeft binnen de Europese instellingen. We moeten realistisch blijven. Hoe dan ook is er het economisch probleem van de ver-

koop van Palestijnse producten. Als dit wordt opgelost staan we al een stap verder, want de Palestijnse economie heeft op dit ogenblik geen enkele bron van inkomsten. De meerderheid van onze bevolking weet nog steeds niet dat Palestina bezet wordt en dat een volk, dat onder bezetting leeft, zich hoe dan ook verzet. De verzetsmiddelen waarover de Palestijnen beschikken verzinken in het niet vergeleken met het arsenaal van de bezetters. Bovendien dreigt hier een politiek conflict om te slaan in een ethnische en religieuze oorlog. En dit soort conflicten is moeilijk te beheersen.”

Marie-José Laloy: “De Palestijnse kinderen hebben geen toekomst meer...”

Foto: Tineke D'haese

Palestina

Ik ben wel vaker in Palestina geweest, maar nu was het toch vijf jaar geleden. Mij is de enorme verslechtering van de levensomstandigheden van de Palestijnen opgevallen en die is op de eerste plaats te wijten aan de ontarding van de economische en politieke toestand. Op dit ogenblik is men de Palestijnen aan het beroven van werk, voedsel, onderwijs, gezondheidszorg. En men doet dat met volstrekt illegale middelen. Dat heeft mij ten zeerste geschokt.

Palestijnse kinderen hebben geen toekomst meer. Ze gaan nog twee uur per dag naar school. Universiteiten en middelbare scholen zijn er haast niet meer.

Toen ik enkele jaren geleden aan de universiteit van

TWINTIG JAAR GELEDEN

De moord op PLO-vertegenwoordiger Naïm Khader

Naïm Khader was de eerste vertegenwoordiger van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie in ons land. In geen tijd had hij bij ons heel wat harten veroverd voor de Palestijnse zaak – op een ogenblik dat nagenoeg de hele politieke klasse en het grootste deel van de publieke opinie pal achter de staat Israël stonden, niet alleen in ons land, maar ook in heel Europa. Naïm Khader was een man met een sterke overredingskracht. Voor het Palestijnse volk opende hij tal van deuren van het Belgische en Europese politieke bedrijf. Tot in de verste uithoeken van Vlaanderen en Wallonië nam hij deel aan debatten en informatieavonden over het Palestijns-Israëliësch conflict. Naïm Khader was ook een man van de dialoog en maakte zich ook in joodse middens een aantal goede vrienden. Zijn ongeëvenaarde werkkraft, zijn talent om te overtuigen, te dialogeren en samen te werken stoorden bepaalde krachten, die het zonlicht schuwden. Op 1 juni 1981 – op klaarlichte dag – werd Naïm Khader voor zijn woning in Elsene door een huur-doder vermoord.

Twintig jaar na deze laffe moordaanslag herdachten honderden van zijn (oude en nieuwe) vrienden hem in Brussel. Zij brachten niet alleen een hommage aan de vermoorde PLO-vertegenwoordiger, zij spraken opnieuw hun solidariteit uit met het Palestijnse volk, dat nog steeds vecht voor de idealen waarvoor Naïm Khader zijn leven liet : vrijheid, onafhankelijkheid en zelfbeschikking over de eigen toekomst.

Foto : Eric de Mildt

Een levensverhaal

Twintig jaar na de moord op Naïm Khader, heeft Robert Verdussen (journalist bij La Libre Belgique) het bijzondere boeiende levensverhaal geschreven "Naïm Khader, prophète foudroyé du peuple palestinien".

Verdussen heeft Naïm Khader zeer goed gekend. Hij is een van de Belgische journalisten die destijds onder de indruk zijn gekomen van de overtuigingskracht van de PLO-vertegenwoordiger.

Dank zij zijn contacten met Naïm Khader heeft Verdussen destijds zijn beeld over het Israëliësch-Palestijns conflict bijgesteld en kreeg hij meer en meer sympathie voor het Palestijnse volk.

"Ik had twee goede redenen om dit boek te schrijven," zegt Robert Verdussen. "Ten eerste was het leven van Naïm Khader heel bijzonder, maar ook heel typisch voor elke Palestijn van zijn generatie. Naïm groeide op in een klein Pales-tijns dorp op de Westelijke Jordaanoever. Als kind speelde hij voetbal op blote voeten. En op

het einde van zijn leven ontmoette hij de 'groten der aarde'. Hij heeft een heel boeiend en apart parcours afgelegd. Zijn leven vertellen betekent tegelijk de geschiedenis van Palestina vertellen. Naïm is in 1939 in Palestina geboren, hij heeft als kind de oorlog van 1948 beleefd, maar voor hem was 1967 de echte schok. Tot dan hadden hij en zijn familie niet onder Israëliësch bezetting geleefd. In 1967 veranderde dat : heel Palestina werd bezet. Naïm en zijn broer Bichara studeerden toen in België. En hij koos zonder aarzelen voor een engagement in de Palestijnse bevrijdingsstrijd. De tweede reden waarom ik dit verhaal heb willen schrijven ligt eigenlijk voor de hand : de jongere generatie kent deze geschiedenis niet. Met dit boek kunnen de jongeren kennis maken met het verhaal van Naïm Khader, dat tegelijk het verhaal is van het Palestijnse volk."

Robert Verdussen, 'Naïm Khader, un prophète foudroyé du peuple palestinien', uitgeverij Le Cri, Brussel, 2001, 850 frank.

Palestina